

בְּשֵׁשֶׁת. וְהָא אוֹקְמוּהִי לא כתוב בששת ימים אלא כי ששת ימים וכמו שביארו החברים, כי ששת ימים הכוונה לו"ק שעל ידם עשה הקב"ה את השמים והארץ, **וְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא עֶבֶד עֲבִידְתִּיהּ, וְאַקְרוּן יוֹמֵי מְלָאכָה** וכל יום ויום עשה את עבודתו ביומו, דהיינו חסד ביום הראשון גבורה ביום השני וכן על זה הדרך ולכן הם נקראים ימי מלאכה כי בהם נעשתה מלאכת שמים וארץ (רמ"ק).

בששת ימי החול שולט מטטרוון הנקרא חול בערך האצילות

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אִי הָכִי אַמַּאי אַקְרוּן שֵׁשֶׁת יְמֵי חוּל,
אַמַּאי חוּל שלפי"ז קשה למה הו"ק נקראים ששת ימי החול והרי הם קודש ולמה הם חול. **אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַשְּׁתָּא אַתְּנַהֲיג עַלְמָא עַל יְדָא דְשְׁלוּחֵיהּ, בְּגִין כְּדָּ יוֹמֵי חוּל אַקְרוּן** אלא אומר רבי יוסי שעכשיו אחרי הבריאה מתנהג העולם בששת ימי החול ע"י שלוחיהם והוא ע"י התלבשות הו"ק דאצילות בו"ק דיצירה שהוא מלאך מטטרוון ולכן הם נקראים ימי החול כי מטטרוון נקרא חול בערך האצילות (רמ"ק).

השבת בחינת קודש וכל הימים מקבלים השפע מקדושת השבת

רַבִּי חִיָּיא אָמַר שלכן הם נקראים ימי החול, **בְּגִין דְּשָׂרֵי לְמַעַבְדּ בְּחוּן עֲבִידְתָּא, וּבְגִין דָּא לָא אַקְרוּן קִדְשׁ. וּמַאן דְּלָאו אַקְרוּן קִדְשׁ, חוּל אַקְרוּן** כי מותר לעשות בהם מלאכת חול ולכן

הלימוד  היומי

הם לא נקראים קודש כשבת ומי שלא נקרא קודש אז הוא נקרא חול בערך השבת שהוא קודש אבל ודאי הם לא חול בעצם. **וְעַל דָּא אַתְּקִינּוּ חֲבַרְיָא בְּהַבְדֵּלָה, בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל** ולכן תיקנו החברים לומר בהבדלה את ברכת המבדיל בין קודש לחול. **מֵאֵי הַבְּדֵלָה הָכָא** ולכאורה קשה למה צריך לעשות ביניהם הבדלה ולא לייחד את הו"ק עם קדושת השבת. **אֵלָא קֹדֶשׁ מְלָה בְּגִרְמִיהּ הוּא, וְשֵׁאֲרָא מִנִּיהּ אֲתִיין** אלא לפי שהשבת הוא בחינת קודש בפני עצמו ושאר הימים הם באים ממנו בכדי לקבל את השפע מקדושת השבת ואין כוונת ההבדלה להפרידם אלא רק להראות שמעלה השבת היא מעלה בפני עצמה ושאר ימות השבוע צריכים לקבל ממנה והראיה לכך כי השבת נקראת קודש ועל ידה עולים הו"ק אל החכמה, ושאר הימים שהם סוד ו"ק כשהם במקומם, הם אינם עולים אל החכמה אלא הם מקבלים את השפע במקומם דרך מה שנשפע להם מהחכמה בשבת ולכן צריך להבדיל ביניהם (רמ"ק). **וְעַל דָּא אֵלִין לְעוֹבְדָא, וְאֵלִין לְנֹטְרָא** ולכן אלו הששת ימים עומדים למלאכה ואלו השבתות עומדים שישמרו על קדושתם ולא יעשו בהם מלאכה. **וְאֵימְתִי אֲשֶׁתִּכַּח נְטִירוֹ בְּהוּ. כִּד זְמִינִין מִקֹּדֶשׁ** ומתי נמצא השמירה בששת ימי החול, כאשר הם מזומנים לחכמה הנקרא קודש, דהיינו שהוא בזמן הרגלים שאז הו"ק מזומנים אל החכמה ששם סוד המנוחה.

ביום השבת יש מנוחה לעליונים ולתחתונים ואפילו לרשעים שבגהינם

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הִדְוֹתָא וְנִטְירוֹתָא דְיוֹמָא דְשַׁבְּתָא
עַל כֵּלָא הוּא אומר רבי יהודה שהשמחה והשמירה של יום השבת היא

הלימוד  היומי

על כולם ואפילו על הרשעים שבגיהנם, וּבְגִין דְּהָאֵי יוֹמָא אֲתַעְטָר
 בְּאַבָּא וְאִימָא, וְאֲתוֹסְפָה קְדוּשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ, מַה דְּלֹא
 אֲשַׁתְּכַח הֵכִי בְּשַׁאֲר יוֹמֵי בגלל שהיום הזה שהוא סוד ז"א הוא מתעטר
 באבא ואמא, דהיינו שבשבת זו"ן מלבישים את אבא ואמא בכל שיעור קומתן ואז מתוספת
 קדושה על קדושתו מה שלא נמצא כן בשאר הימים (מק"מ בשם מהרח"ו), וְדָהָא הוּא
 קְדוּשָׁה, וְאֲתַעְטָר בְּקְדוּשָׁה, וְאֲוֹסְפָה קְדוּשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ כִּי
 השבת הוא סוד הדעת הנקרא קודש והוא מתעטר מהחכמה הנקרא קודש ואז הוא מוסיף
 קדושה על קדושתו. בְּגִין כִּדְ הָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא דְעֵלְאֵי
 וְתַתְּאֵי, כְּלָא חֲדָאן בִּיהָ ומשום כך יום השבת הוא שמחת העליונים
 והתחתונים וכולם שמחים בו ואפילו הרשעים בגיהנם. מְלֵי בְּרַכָּאן בְּכֻלְהוּ
 עֲלֵמִין. כְּלָהוּ מְנִיָּה אֲתַקְנֵנוּ (נ"א אֲתַנְּנוּ) כי הוא מלא בברכות מכל
 העולמות ע"י שפע החו"ב הנקראים ברכות וכל ששת ימי החול ניזונים ממנו (מק"מ בשם
 מהרח"ו), בְּהָאֵי יוֹמָא נִיּוּחָא דְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי. בְּהָאֵי יוֹמָא
 נִיּוּחָא דְחַיִּיבֵי דְגִיְהֵנָם וביום שבת יש מנוחה לעליונים והתחתונים וביום
 הזה של שבת יש מנוחה אפילו לרשעים שבגיהנם.

בזכות שבת קודש דיני הגהינם בטלים

לְמַלְכָּא דְעֵבֶד הַלּוּלָא לְבְרִיהָ יְחִידָאֵי, אֲעֵטָר לִיהָ
 בְּעֵטְרָא עֲלָאָה, מְנִי לִיהָ מְלַכָּא עַל כְּלָא.

בְּהַאי יוֹמָא חֲדוּתָא לְכַלָּא והוא משל למלך שעשה שמחת נישואין לבנו יחידו והוא עיטר אותו בעטרות עליונות ומינה אותו המלך על הכל ולכן ביום הזה יש שמחה לכולם, דהיינו שהמלך הוא החכמה ובנו ז"א שיש לו שמחת נישואים וייחוד עם המלכות בשבת, שאז הוא מתעטר במוחין דאו"א וכל הנהגות העולם הוא על ידו מכח האורות שהוא מקבל מהחכמה בשבת (רמ"ק). **חַד סְנַטְיָרָא דְאַתְפְּקַד עַל דִּינָא דְבְנֵי נֶשָׂא, הוּוּ בְיַדִּיהָ גּוֹבְרִין דְבַעֲיִין קְטוּלָא, גּוֹבְרִין דְבַעֲיִין לְאַלְקָא** והנה שוטר אחד המומנה על הדינים של בני האדם היו בידו אנשים שצריך להורגם ואנשים שצריכים להלקותם, דהיינו שהשוטר הוא הס"מ שהוא ממונה על ההריגה שהם אותם החייבים כרת שיורדים למדור התחתון שבגיהנם והוא ממונה על המלקות שהם אותם האנשים שחייבים ייסורים בלבד שהם יורדים לגיהנם ועולים משם (רמ"ק). **בְּגִין יְקָרָא דְהַאי יוֹמָא דְחֲדוּתָא דְמַלְכָא, שְׂבִיק דִּינּוּי, וְנִטְר לְחֲדוּתָא דְמַלְכָא** ובגלל הכבוד של היום הזה שהוא יום שמחת המלך אז הוא עוזב את דיניו והוא שומר את שמחת המלך שלא יתערב בה צער ולכן כל דיני הגיהנם בטלים בשבת ואין הכוונה על מיתת בני אדם והייסורים שבעולם הזה שהם קיימים בשבת (רמ"ק).

וקראת לשבת עונג שהשבת מקבלת את העונג העליון

כִּךְ הָהוּא יוֹמָא, הַלּוּלָא דְמַלְכָא בְּמִטְרוּנִיתָא, חֲדוּתָא דְאַבָּא וְאַיְמָא עֲלִיהָ, חֲדוּתָא דְעֲלָאִין וְתַתְּאִין וכך הוא